

DIARI DE SESSIONS DE LA COMISSIÓ DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 353-1992

Fq.Con.núm. 33/27

VIII legislatura

Any 2014

Núm. 57

Presidència de l'Honorable Sra. Carolina Torres i Cabañero

Sessió celebrada dia 20 de febrer del 2014

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I. Debat i votació de l'escrit RGE núm. 9328/13, presentat pel Grup Parlamentari MÉS, mitjançant el qual se sol·licita la compareixença de la consellera d'Educació, Cultura i Universitats, per tal d'informar sobre la implantació del decret sobre el Tractament Integrat de Llengües. 878

II. PROPOSICIONS NO DE LLEI:

1) RGE núm. 5546/13, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a dia mundial del trastorn per dèficit d'atenció i hiperactivitat (TDAH). 880

2) RGE núm. 14738/13, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a solució a la problemàtica del transport de l'alumnat amb discapacitats. 883

3) RGE núm. 15406/13, del Grup Parlamentari MÉS, relativa a estat i manteniment de centres educatius. 887

LA SRA. PRESIDENTA:

Senyores i senyors diputats, començarem la sessió d'avui i en primer lloc els demanaria si es produeixen substitucions?

LA SRA. VALLÈS I RAMIS:

Sra. Presidenta, Antònia Vallès substitueix Fernando Rubio.

EL SR. TORRES I CARDONA:

Sra. Presidenta, Josep Torres substitueix Cati Palau.

EL SR. THOMÀS I MULET:

Vicenç Thomàs substitueix Conxa Obrador.

LA SRA. PRESIDENTA:

Molt bé.

I. Debat i votació de l'escrit RGE núm. 9328/13, presentat pel Grup Parlamentari MÉS, mitjançant el qual se sol·licita la compareixença de la consellera d'Educació, Cultura i Universitats, per tal d'informar sobre la implantació del decret sobre el Tractament Integrat de Llengües.

El primer punt de l'ordre del dia consisteix en el debat i votació de l'escrit RGE núm. 9328/13, presentat pel Grup Parlamentari MÉS, mitjançant el qual se sol·licita la compareixença de la consellera d'Educació, Cultura i Universitats, per tal d'informar sobre la implantació del Decret sobre el tractament integrat de llengües.

Passam a la fixació de posicions. Per part del Grup Parlamentari MÉS té la paraula l'Hble. Sra. Diputada Fina Santiago, per un temps màxim de deu minuts.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Utilitzaré poc aquests minuts. Simplement pensam des del Grup Parlamentari MÉS que aquest decret que es va anunciar i que ja ha sortit de la nostra comunitat autònoma, del compliment del calendari de l'anomenat TIL, és necessari que la consellera vengui a explicar-ho, perquè ha estat un decret que no ha estat consensuat, un dels principals problemes que va tenir -record- la primera proposta de TIL que va anar per via judicial i que el Tribunal Superior de Justícia va determinar que era nul, va ser exactament perquè no havia pactat el calendari. Doncs davant això, es va haver de fer un decret llei per poder implementar-ho perquè ja s'havia iniciat el curs escolar o estava a punt d'iniciar-se; i ara ens trobam davant un decret que no ha estat negociat i que ha creat molt de malestar una altra vegada en el sistema educatiu.

Pensam que la consellera hauria de venir aquí, hauria d'explicar els seus arguments, escoltar els grups parlamentaris, amb l'únic objectiu d'intentar entre tots, ja que la consellera sembla que no veu el moment o no veu l'oportunitat i les conseqüències que això genera, baixar la crispació que en aquests moment tenim en el nostre sistema educatiu.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Santiago. Per part del Grup Parlamentari Socialista, qui demana la paraula? Vostè, la Sra. Cristina Rita té la paraula, per un temps màxim de deu minuts.

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. El Grup Parlamentari Socialista donarà suport a la petició de compareixença del Grup MÉS perquè vengui la consellera per tal d'informar de l'aplicació del Decret de tractament integrat de llengües. En primer lloc perquè nosaltres també havíem sol·licitat una altra compareixença en el mateix sentit dia 30 de setembre, ja fa mesos, en relació amb el desenvolupament del TIL, continguts, metodologia, calendari d'aplicació i avaluació d'assignatures en llengua estrangera en els centres docents de les Illes Balears.

A principis de curs, és cert que nosaltres vam fer una interpel·lació a la consellera pel tema del TIL, era un moment molt convuls, amb uns directors expedientats a causa precisament del projecte TIL, amb una vaga indefinida de docents també per la mateixa causa. I la resposta de la consellera per tal d'evitar un desastre que ja es preveia en aquell moment, no ens va satisfer en absolut.

Ella mateixa també a finals d'agost o principis de setembre havia anunciat que demanaria una compareixença en comissió per informar dels seus projectes educatius per al curs 2013-2014. Però açò va quedar tan sols en anunci fins dia 31 d'octubre, ben avançat el primer trimestre, quan la consellera va comparèixer i va explicar que l'aplicació del trilingüisme era un projecte, segons ella, valent, pioner a tot Espanya, que havia d'universalitzar l'aprenentatge de l'anglès i ser accessible a tot l'alumnat i permetre la igualtat d'oportunitats entre l'alumnat, tant si tenien bones notes o dolentes, o si tenien o no mitjans econòmics, com tots vostès recordaran.

Però després d'una experiència ara ja de cinc mesos d'aplicació d'aquest meravellós i pioner projecte i comprovat el desastre en què està convertint les aules, pensam que és necessari fer novament una valoració i pensam que la consellera, per tant, ha de venir a fer-la en aquest Parlament. Un desastre pedagògic, com dic i no ho deim nosaltres només, sinó que tal com han denunciat les associacions de directors, també ha estat un desastre per a les famílies que no fan més que pagar repassos als fills i també un despropòsit jurídic, perquè tenim el decret de l'abril de 2013, tenim el decret llei de 6 de setembre i també ara l'ordre que s'ha anunciat, cinc mesos després de la seva vigència, de la vigència del decret, que es veu que desenvoluparà determinats aspectes del TIL, entre d'altres, efectivament haurà de fixar el calendari d'aplicació per als propers cursos, la metodologia i l'avaluació.

En definitiva, nosaltres pensam que tot açò ha de venir a explicar-ho aquí, estam contents que hagi servit per seure novament a la taula aquesta ordre a la mesa sectorial, però no sembla que hagi donat uns resultats massa alentidors aquestes reunions. Per tant, consideram urgent que la conselleria vengui en aquesta comissió i ens doni aquestes explicacions també en els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Rita. Per part del Grup Parlamentari Popular té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Ana María Aguiló, per un temps màxim de deu minuts.

LA SRA. AGUILÓ I GARCÍAS:

Gràcies, Presidenta. Senyores i senyors diputats, he de confessar que m'ha resultat incrèdul llegir aquesta compareixença. No sabia si es referien al decret o a l'ordre d'implantació del TIL, perquè clar, està un poc desfasada.

Si ens fixam en la literalitat de la sol·licitud, em permetrà dir-li que sobre la implantació del Decret de tractament de llengües duim mesos i mesos omplint diaris de sessions sobre aquest tema. Per tant, una vegada més hem d'interpretar que simplement hi ha una intenció de mantenir artificialment un tema que ha deixat de ser preocupació i ocupació per a la població en general. I pareix, no que vulguin una explicació sobre el Decret de tractament de llengües, ja s'ha tractat en reiteradíssimes ocasions, sinó que tan sols volen donar oxigen a una qüestió a la qual vostès varen calar foc i que s'està consumint per l'evidència de la seva politització.

Sense anar més lluny, el passat 11 de febrer, es queixaven que el TIL, a una interpel·lació per cert a la consellera sobre el tractament integrat de llengües i es queixaven que el TIL és un instrument contra el català, a la interpel·lació -torn repetir- que varen realitzar a la consellera d'Educació. Pareix mentida que dia 11 de febrer interpel·lessin la consellera i ara tornin demanar una altra compareixença de la consellera.

Per tant, repetesc tant les paraules, perquè a mi m'ha costat molt entendre-ho. Torn repetir, m'ha costat moltíssim...

(Remor de veus)

No és estrany? Idò vaja una falta de respecte! Gràcies...

LA SRA. PRESIDENTA:

Perdonin un moment. Pregaria a les senyores diputades que no entrin en diàleg i que respectin el torn de paraula de cada un. Per favor, ceneixin's al Reglament. Moltíssimes gràcies.

LA SRA. AGUILÓ I GARCÍAS:

Torn repetir que sense anar més lluny, el passat 11 de febrer es queixaven que el TIL és un instrument contra el català. Diguin clarament alguna vegada que la seva vertadera finalitat és no permetre que els nostres alumnes de l'escola pública aprenguin com aprenen els alumnes dels col·legis privats o

aquells que es poden permetre viatges a l'estranger. Diguin clarament que no volen que els nostres alumnes de l'escola pública aprenguin anglès perquè això lleva hores de català. Diguin-ho d'una vegada ara i per sempre.

En tot cas si el que sol·licitaven era la compareixença de la consellera per explicar l'ordre de desenvolupament, que ara som en el moment de l'ordre de desenvolupament de la implantació del TIL, tan sols comentar que es troba en fase d'esborrany en primer lloc i pendent de l'aportació a nivell de mesa sectorial.

El Grup Parlamentari Popular no troba necessari la personació de la consellera. Per una part, perquè si el que volen és que comparegui per explicar el decret, vull recordar-los que ja es va aprovar en aquest parlament i en nombroses ocasions s'ha parlat d'aquest decret de tractament de llengües, la darrera dia 11 de febrer, mitjançant interpel·lació a la consellera. Per altra banda, si el que volen és que comparegui per explicar l'ordre d'implantació del Decret de tractament de llengües, he de recordar-los que en aquest moment es troba en fase d'esborrany i per tant, pendent d'aportacions.

En tot cas, permetin-nos ja per acabar, que els digui que per a nosaltres és incompreensible la seva sol·licitud, ja que duen mesos i mesos dient que sí, que estan d'acord en el fons del trilingüisme, però no en la seva forma d'aplicació. I resulta que ara demanen que se'ls expliqui la seva implantació. Però si vostès mateixos ja han donat classes magistrals de la implantació d'aquest decret durant aquests mesos, sobretot dient que no era de forma progressiva, de tal manera que, o bé s'equivoquen i realment sí és de forma progressiva i l'ordre de desenvolupament de la implantació així ho demostra, o bé, que és el que jo crec, la seva sol·licitud de compareixença és un contrasentit.

Moltíssimes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Aguiló. Passam a la votació de l'escrit RGE núm. 9328/13.

Vots a favor? 5 vots a favor.

Vots en contra? 9 vots en contra.

Per tant, es rebutja que es recapti la compareixença de la consellera d'Educació, Cultura i Universitats per tal d'informar sobre la implantació del Decret sobre el Tractament Integrat de Llengües.

Passam al segon punt de l'ordre del dia d'avui que consisteix en el debat de les proposicions no de llei RGE núm. 5546, 14738 i 15406/13.

II.1) Proposició no de llei RGE núm. 5546/13, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a dia mundial del trastorn per dèficit d'atenció i hiperactivitat (TDAH).

En primer lloc per defensar la Proposició no de llei RGE núm. 5546/13, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a Dia Mundial del trastorn per dèficit d'atenció i hiperactivitat (TDAH), té la paraula l'Hble. Sra. Cristina Rita i Larrucea per un temps màxim de deu minuts.

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. El denominat TDAH o Trastorn per Dèficit d'Atenció i Hiperactivitat va ser detectat l'any 1902 i reconegut oficialment el 1994, com un problema mèdic relacionat amb la salut mental. He de dir que sorprèn que malgrat els anys transcorreguts des d'aquell moment, des del moment de la detecció i després que fos oficial, encara continua sent un trastorn molt desconegut en certs àmbits i són àmbits en què habitualment es mouen els afectats, com són l'escola, la família, les amistats.

Evidentment quan parlem d'escola no ens referim als professionals, ni a l'administració educativa, que sí que ho coneixen bé, perquè un dels efectes d'aquest trastorn és precisament l'augment del fracàs escolar en aquells que el pateixen, a causa de la dificultat que tenen en l'aprenentatge, segons les metodologies ordinàries; sinó que ens referim que aquesta dificultat es troba en la detecció precoç, tant per part de les famílies com de l'escola. Pensam que aquesta és la dificultat més gran. I açò és important perquè es calcula que afecta entre un 5 i un 7% de la població escolar i un 4 o 5% de la població adulta. Açò suposa que gairebé poden estar afectats uns 10.000 al·lots i al·lotes a la nostra comunitat autònoma i 350.000 a nivell de tot Espanya.

El problema, però, és que aquestes persones que poden estar afectades, les associacions calculen que únicament estan diagnosticades unes 120.000. Aquestes xifres ens indiquen, per tant, la magnitud del problema i açò és així perquè és un trastorn, com he dit, difícil i complex d'entendre i el professorat que són els primers que ho solen detectar, malgrat se'ls ha informat i format en la matèria i s'ha recollit també en certa manera a la legislació educativa, no és desconegut per a ells, però no és tan fàcil d'identificar. Aquesta dificultat és un problema, és un handicap que corre en contra d'ells mateixos, dels afectats, perquè el que és més important, com sempre, és un diagnòstic primerenc per posar en funcionament la intervenció i els protocols d'actuació que calen i, a més, conjuntament i coordinadament amb el sistema de salut i el sistema educatiu.

No obstant això, tan important és diagnòstic precoç com que no hi hagi també un excés de diagnòstic, que no sempre s'ajusten a la realitat i que s'utilitza la síndrome de TDAH com un calaix de sastre per a qualsevol problema d'aprenentatge o comportament. Probablement és més difícil posar els recursos que són necessaris també per ajudar els infants en aquests problemes en l'àmbit de l'educació que en l'àmbit de la salut, perquè no tothom està afectat de la mateixa manera i com que entren en joc altres variables, familiars, de caràcter, etc. i a més, com dic, no afecta d'igual manera a tots, mentre que des del punt de vista sanitari sí que es poden aplicar diferents tractaments o tractaments molt individualitzats, en l'àmbit de

l'educació açò és molt més difícil i sobretot és molt complicat ara quan les ràtios han pujat a les classes, la resposta eficaç i adequada a la diversitat de l'alumnat que hi ha a les aules s'ha fet més difícil. És més difícil per tant, en primer lloc prestar atenció individualitzada per detectar els fillets i filletes afectats per TDAH i després també posar en funcionament les adaptacions curriculars o les que siguin necessàries per pal·liar les dificultats d'aquest alumnat a les aules.

Però jo crec que no només hem de parlar del professorat i del personal sanitari en relació al TDAH, sinó també de l'entorn, un entorn que entengui aquest problema, tal com he dit al principi, per tant, les famílies afectades i també les famílies dels altres fillets de l'escola, perquè aquest trastorn no només compromet l'aprenentatge del fillet que la pateix, sinó també el seu comportament i per tant, l'aprenentatge de tota la classe.

És per tot açò que la nostra proposta va encaminada a donar en primer lloc visibilitat al TDAH i establir una bona coordinació entre el sistema sanitari i l'educatiu i a la formació específica també dels professionals implicats. Per donar visibilitat diverses entitats de tot el món, entre elles la Federació Espanyola d'Associacions d'Ajuda al Dèficit d'Atenció i Hiperactivitat, han demanat a l'OMS la declaració d'un dia mundial per a la sensibilització de la població. Aquesta demanda, encara que s'havia previst per a mitjans de 2013, encara es troba en procés. Per tant, malgrat la proposició no de llei de maig de l'any passat, pensam que encara és vigent, entre altres coses perquè les Illes Balears no s'hi han adherit encara.

És per aquest motiu també que es demana que el Parlament reconegui la tasca que porten a terme les associacions d'ajuda al dèficit d'atenció i hiperactivitat i que són precisament les que lluiten dia a dia pels afectats. A més, demanam també el seu suport per estendre a Menorca, Eivissa i Formentera el programa que ja s'ha posat en marxa a Mallorca per a la detecció primerenca i el tractament dels fillets i joves amb TDAH. Aquí hem de reconèixer la tasca realitzada per la UIB, amb la creació del protocol IMAP d'avaluació i diagnòstic de trastorn per dèficit d'atenció i hiperactivitat, de la mateixa manera que també és una demanda que s'ha recollit no fa massa en el Senat, precisament a instàncies del Partit Popular.

No m'estendré més, esperaré en tot cas a la rèplica i deman el suport de tots els grups.

Moltes gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Rita. Passam al torn de fixació de posicions. Per part del Grup Parlamentari MÉS té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Fina Santiago i Rodríguez, per un temps màxim de deu minuts.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies, Presidenta. El nostre grup parlamentari donarà suport als tres punts de la proposició no de llei. En relació amb la definició, jo crec que ha estat una definició molt encertada, aquí també hi ha un component de gènere, és més present en els nins que en les nines aquest tipus de trastorn d'atenció i hiperactivitat. Això fa que de vegades, com ha dit vostè, hi hagi una mala aproximació a aquest problema i, a més, de vegades també un abús del diagnòstic. Per tant, ens pareixen molt encertats els tres punts que vostè proposa.

Per una banda el primer punt, que el Parlament reconegui la tasca que han duit a terme les associacions d'ajuda al dèficit d'atenció i hiperactivitat. Avui horabaixa a l'anterior Comissió d'Afers Socials hem reconegut la tasca que han fet les entitats d'alzheimer i està bé que es reconegui l'activitat que realitzen aquestes entitats, sobretot per sensibilitzar no tan sols l'opinió pública, sinó també les administracions i els poders polítics.

Després en relació amb el segon punt, si bé és cert que els dies mundials jo crec que han perdut un poc de vigència en relació als primers dies mundials que s'establien, quasi els 365 dies de l'any tenen assignat alguna dia internacional, però també és ver que a través d'aquest instrument que és el dia internacional o dia mundial, s'ha aconseguit que moltes malalties es donin a conèixer per a la majoria de la població, siguin portada un dia als mitjans de comunicació: ràdio, televisió, digitals i escrits, que es presti atenció a determinats casos, sobretot en aquest cas que els pares i les mares més que els infants, se sentin reconeguts mitjançant aquest dia; per tant, ens pareix adequat que tal vegada hi hagi un dia per a un dèficit o un trastorn que pateix un alt percentatge de la nostra població. Tal vegada s'haurien de repassar altres vies que ja no tenen tant de sentit, però aquest sí que és d'aquests trastorns que podem dir nous, en el sentit que són actuals.

El tercer punt, vostè diu que se posi en marxa el programa concret que s'està experimentant des de fa un parell d'anys a Mallorca, s'estengui a les altres illes, jo crec que és adequat, primer perquè hem d'aspirar a què tots els nostres ciutadans tinguin un mínim d'atenció comuna; després perquè ja ha estat un programa experimentat, és un programa que dóna bons resultats i que podem dir que la seva implantació no és excessivament costosa i que dóna bons resultats sobretot de detecció i d'adaptació dels infants a les classes, perquè possiblement tots sabem que aquests trastorns de dèficit d'atenció i operativitat van acompanyats o es manifesten a través d'una sèrie de conductes que de vegades generen, jo diria, esgotament emocional i sobretot, de vegades, crispació. I hi ha dos focus, jo crec, que són altament perjudicats per a aquest trastorn, perquè encara no li podem malaltia, però sí trastorn, que és la família, l'entorn familiar més proper, i l'altre, l'escolar. Són infants que poden arribar a desestabilitzar grups escolars, encara que siguin petits i grossos, si és més gros encara hi ha més conflicte.

I que se sàpiga que això no és un caprici d'aquests nins, que no és que no vulguin obeir, no és que no ho vulguin, sinó que tenen un trastorn que els dificulta acceptar determinades ordres, que els dificulta prestar una atenció a llarg termini, que els dificulta estar, el que podríem quietos, quietos en el sentit que la resta d'infants hi poden estar i ells no hi poden estar, que això

no és una conducta voluntària per la seva banda, sinó que darrera hi ha una problemàtica de caràcter psicològic i neurològic, crec que és un missatge que s'ha de saber, per entendre aquell infant; perquè les persones que l'envolten tinguin una conducta diferenciada amb ell; perquè a ell mateix se li expliqui el que passa i perquè rebi una atenció adequada.

Per tant, ens semblen adequats els tres punts, pensam que tampoc no suposa un cost econòmic elevat cap d'aquests. I un dels temes que segurament, implementar programes i projectes en aquests moments de crisi i de manca d'ingressos per part de l'administració pública, és un element a tenir en compte. I que, sobretot el punt 3, el que deia abans, aquest programa del qual vostè ha parlat és un programa que ja està, crec, bàsicament validat el seu bon ús i la seva utilitat.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Santiago. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Ana María Aguiló i Garcías, per un temps màxim de deu minuts.

LA SRA. AGUILÓ I GARCÍAS:

Gràcies, presidenta, senyors, senyores diputats. Efectivament, tal com expressa a la seva exposició de motius, el trastorn per dèficit d'atenció i hiperactivitat és una alteració neurobiològica i el seu diagnòstic d'hora posa en funcionament les adaptacions necessàries per pal·liar les dificultats que genera.

La col·laboració de la societat civil en forma d'associacions és una eina de col·laboració principal i sempre és important reconèixer la labor que es realitza a través d'aquestes associacions. Per tant, donarem suport al punt número 1.

El Grup Parlamentari Popular dóna suport a aquest reconeixement i a la sol·licitud de l'OMS de dedicar un dia mundial a la difusió del TDAH. Això ens permetrà, si ho aconseguim, tenir present una vegada a l'any una problemàtica que afecta envoltant del 5% de la població. Per al Partit Popular també és important que aquesta alteració sigui atesa cada dia a les escoles per aconseguir una major equitat en l'educació, així com una igualtat d'oportunitats.

Per això no puc deixar de comentar, al fil del que tractam, que la Llei Orgànica 8/2013, coneguda com la LOMCE o LOMQE, de 9 de desembre, per a la millora de la qualitat educativa, que modifica la Llei 2/2006, coneguda, com LOE, de 3 de maig, d'educació, incorpora una menció explícita, tal i com ha dit la diputada del Grup Parlamentari Socialista, a l'alumnat amb trastorn per dèficit en hiperactivitat. A l'article 71.2 del capítol I, referit a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu, ens parla i ens afegeix aquest alumnat amb problemàtica TDAH. És un pas molt important perquè, evidentment, una vegada diagnosticat un alumne amb aquesta problemàtica ja serà un alumne amb necessitats específiques de suport educatiu, per tant ja es posarà en marxa tot el protocol per donar suport a aquest alumne amb necessitats educatives o amb necessitats específiques de suport educatiu.

Aquesta novetat és important i tant és així que la pròpia Federació Espanyola del TDAH apuntava a una nota de premsa que el Senat va aprovar el passat 20 de novembre una esmena per la qual s'incorpora al text un esment expressat al TDAH. Aquesta mateixa federació ho considera un pas grandíssim que hem aconseguit entre tots i un moment històric per als escolars i les seves famílies.

El que proposa el Grup Parlamentari Popular, referent al punt 3, simplement volia fer una consideració: el document del qual parla el Grup Parlamentari Socialista es va signar l'11 de setembre del 2011, és un document d'*impasse*, és un document a l'espera de l'elaboració de la LOMCE, el que nosaltres proposam és qualque cosa més ambiciosa, és un document signat per caps de servei. Per tant, nosaltres el que proposam és un conveni de col·laboració de tot el Govern.

Si li sembla bé, llegiré el que proposa el Grup Parlamentari Popular: "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern que signi un conveni de col·laboració per a la detecció i valoració del TDAH en la qual hi hagi una intervenció conjunta per a la millora de l'atenció en aquest tipus d'alumnat en tots els àmbits que ho requereixi, sanitari i educatiu, amb consens d'ambdues parts." És a dir, deixar de banda el circuit per a la valoració de sospita del TDAH a l'illa de Mallorca, que s'havia fet, repetesc, d'una manera per tapar, aviat diguem, per tapar, em permetran la paraula, però per tapar aviat una manca de normativa, i ara, ja que tenim la normativa inclosa dins la LOMCE, doncs aspirar que aquest conveni sigui molt més ambiciós.

Simplement..., no sé si vol un minut de recés, o si vol...

LA SRA. PRESIDENTA:

Ha acabat ja...

LA SRA. AGUILÓ I GARCÍAS:

Sí, moltíssimes gràcies, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Aguiló. Abans de parlar, de fer el seu torn, vol un minut de recés o vol...

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Sí, per favor, perquè no he entès ...

LA SRA. PRESIDENTA:

Idò, feim un minut de recés i tornam a recomençar el debat.

LA SRA. PRESIDENTA:

Reprenem la sessió. Sra. Rita té vostè la paraula i si pot dir com quedaria el text si han arribat a un acord.

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. En un principi vull agrair el suport tant del Grup MÉS com del Grup Popular als dos punts que s'han aprovat de la meva proposició no de llei, un és el reconeixement a les associacions que duen la seva tasca ajudant als fillets i filletes afectats pel dèficit d'atenció i hiperactivitat, perquè són un mirall, són com un *pepito grillo*, davant les administracions i les conselleries. Fan una feina que jo crec que és extraordinàriament important posar-nos cada dos per tres aquesta situació que de vegades podria ser oblidada.

Després també el suport perquè el Govern balear faci una petició a l'OMS o s'uneixi a la petició per a un dia exclusiu, un dia que es recordi aquest trastorn que ha de ser tractat i acompanyar a les persones que el pateixen. És cert que avui tenim molts de dies dedicats a un o a un altre problema, però també és cert que hi ha problemàtiques que són de moda un temps i poden passar. En canvi, aquests dies que reconeixen els organismes internacionals, serveixen per posar una altra vegada damunt la taula i fer una revisió de tot el que hagi passat o de les deficiències que hi pugui haver.

Hi ha personalitats que s'han adherit a aquesta petició, tan importants com el professor Luis Rojas Marcos, el Dr. Russell Barkley, entre d'altres. Permeti'm que faci una lectura molt breu de l'adhesió de Rojas Marcos, diu: "*Sin duda la lucha por vencer al TDAH es labor de todos, pero el firme apoyo de la Organización Mundial de la Salud es hoy necesario y oportuno. No olvidemos que el TDAH daña el bienestar físico, mental y social de quienes lo padecen. Y estos son precisamente los tres componentes de la salud, según la definición adoptada en Nueva York el 22 de julio de 1946, por los estados pioneros que crearon la organización*".

Quant a la tercera part, la del protocol, ja el 2010 el Grup Popular per exemple va demanar en el Senat i va tenir el suport dels altres grups, la posada en marxa de protocols per a la inclusió i actuació conjunta de les administracions implicades: sanitat, política social, educació i justícia també deien, en el tractament, prevenció i abordatge de les complicacions dels pacients amb TDAH, previ diagnòstic realitzat pels professionals competents, preferentment neuropsiquiatres. I és cert que la LOE és molt general respecte al TDAH, perquè parla dels al·lots amb necessitats especials i perquè diu que són les comunitats autònomes les que ho regularan mitjançant decret. Així ho va fer la nostra l'any 2008, amb el Decret 67/2008, de 6 de juny, d'ordenació general de l'ensenyament, de l'educació infantil, de l'educació primària i l'educació secundària obligatòria de les Illes Balears, concretament a l'article 13, dedicat a l'atenció a la diversitat i a la definició que cita concretament a l'alumnat amb dificultats específiques d'aprenentatge causades pel trastorn d'aprenentatge, trastorn del dèficit d'atenció amb o sense hiperactivitat i trastorns greus de llenguatge. Vull dir que nosaltres ja el 2008 ho vam citar concretament.

Quant al tercer punt, on el Partit Popular ha proposat una transaccional, direm que sí hem arribat a un acord, Sra. Presidenta, i el tercer punt quedaria així: “el Parlament de les Illes Balears insta el Govern de les Illes Balears a signar un conveni de col·laboració entre les conselleries d'Educació, Salut i Benestar Social, que afecti la totalitat de les Illes Balears, per a la detecció i la valoració del TDAH en la qual hi hagi una intervenció conjunta per a la millora de l'atenció en general d'aquest tipus d'alumnat en tots els àmbits que ho requereixin i amb el consens de totes les parts”.

Res més. Moltes gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies. Si després no li sap greu, faci arribar el text a la Mesa perquè ho tinguem exactament.

I en el punt 2 per una qüestió tècnica abans de passar a la votació, diu: “El Parlament de les Illes Balears sol·licita a l'OMS”. Vostè vol directament que el Parlament insti l'OMS, o instam el Govern que...

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Home, jo crec que estaria molt bé que fos el Parlament, si és possible.

LA SRA. PRESIDENTA:

Aquesta demanda (...).

Aclarit això podríem dir que s'aprova per assentiment?

Perfecte. En conseqüència queda aprovada per assentiment la Proposició no de llei RGE núm. 5546/13.

II.2) Proposició no de llei RGE núm. 14738/13, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a solució a la problemàtica del transport de l'alumnat amb discapacitats.

I passam al debat de la Proposició no de llei RGE núm. 14738/13 del Grup Parlamentari Socialista, relativa a solució a la problemàtica del transport de l'alumnat amb discapacitats. Per defensar-la té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Esperança Marí i Mayans per un temps màxim de deu minuts.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats. En primer lloc voldria cridar l'atenció sobre el fet que aquesta proposició no de llei que ara discutim va ser registrada pel procediment d'urgència dia 26 de novembre. Ho dic, perquè la discutim passats tres mesos. Per tant, no és la primera vegada que passen aquests retards, però no sé exactament què entenem per urgència. Segur que tres mesos no acaba de ser un procediment d'urgència. Deixin-me, per tant, que faci un matís sobre aquest tema, sobretot quan les persones afectades són infants en edat escolar i que, per les raons que ara explicarem, no poden veure reconegut aquest dret. Per tant, vagi per endavant aquesta primera observació.

En segon lloc voldria remarcar una cosa que teòricament forma part dels pocs consensos que tenim entre tots nosaltres, que l'educació és un dret universal. Hi estam tots d'acord jo vull pensar, senyors del PP, senyors de MÉS, entenem que tots els grups partim d'aquest principi que l'educació és un dret universal. Per tant, tots els infants siguin quines siguin les seves condicions, han de tenir accés a igualtat d'oportunitats. Si tenim i reconeixem aquest dret universal entre tots també hem de reconèixer òbviament la igualtat d'oportunitats. Les persones que pateixen alguna discapacitat, en la seva etapa d'educació obligatòria, tenen dret a l'educació exactament igual que la resta i han de tenir un accés igual de fluït i fàcil que la resta. I la igualtat de condicions quan les condicions de les persones són diferents, passen perquè l'administració posi els mitjans perquè tothom hi pugui accedir en igualtat de condicions, és a dir, sense entrebancs.

Per a una persona amb discapacitat, la igualtat de condicions passa per gaudir de transport, però no per desplaçar-s'hi al principi i al final de l'horari lectiu, que també, que també, entenguem-ho, que també; sinó també per realitzar-hi les tasques que tinguin assignades dins l'horari lectiu. Aquestes tasques, a causa de la discapacitat, seran diferents en determinats casos de les tasques generals del grup amb alumnes sense discapacitat. És a dir, per a un grup ordinari les matemàtiques seran currículum obligatori i igual d'importants. Per a un alumne amb unes discapacitats determinades, possiblement no seran les matemàtiques, sinó que seran altres tipus d'activitats.

La crisi econòmica, en som conscients, ja n'hem parlat prou abans a la Comissió d'Afers Socials, ha afectat de manera especial les persones amb menys recursos, les persones més vulnerables, les persones que compten amb alguns problemes específics, és a dir, els sectors més desfavorits de la nostra societat. Entre aquests sectors hi trobam de manera ben clara el col·lectiu d'alumnes que es troben afectats per algun tipus de discapacitat profunda. Ells assumeixen una condició especial, les seves famílies han de fer front a tot un seguit de dificultats específiques, derivades de la qüestió que comporta aquesta discapacitat.

En línies generals al llarg d'aquests darrers anys, les retallades dels ajuts a les associacions de l'àmbit sociosanitari han fet augmentar les dificultats d'aquest segment de la població de les Illes Balears..., crec que a la comissió d'abans en aquest punt estàvem tots d'acord que les associacions d'aquest àmbit sociosanitari s'havien vist greument afectades per aquesta situació. Per tant, els alumnes amb discapacitat tenen dins el seu horari lectiu tota una sèrie d'activitats que es duen a terme fora del centre i que formen part de programes educatius que han de seguir. No es tracta d'activitats extraescolars, que quedi molt clar, perquè de vegades es busca l'excusa que aquestes activitats són extraescolars, no són extraescolars. Pot ser tan important per a un alumne amb una

determinada discapacitat anar a la piscina, anar a muntar a cavall o passar el matí en relació amb una associació del ca eivissenc, que està fent molt bona feina aquí, com per a un alumne de classe ordinària, escoltar tres hores seguides les matemàtiques que toquen aquell dia. Per tant, no són activitats extraescolars -repetesc-, no són activitats extraescolars, perquè de vegades l'administració diu no, són activitats extraescolars i per tant, l'administració no se n'ha de fer responsable. No ho són. Entenem que són activitats que estan integrades dins el seu currículum. Per tant, tampoc no podem comparar la manca de transport per a determinades activitats extraescolars, que després s'entén que hi hagi col·laboració de la FAPA, la col·laboració de pares o d'altres tipus d'institucions. Són diferents i m'agradaria que s'entengués i que quedàs clar.

Per tant, anar a la piscina o a unes instal·lacions determinades per fer gimnàstica serà una activitat extraescolar per als alumnes sense discapacitats, però pot ser una activitat escolar regular que formi part del seu currículum per a aquell alumnat que té unes determinades discapacitats. Què passa? Que aquests alumnes d'Eivissa en aquest cas concret, que és on s'ha produït aquest incident, han estat una part del present curs sense transport escolar. Per tant, aquests alumnes durant dos mesos no han pogut assistir a la seva activitat normal de les seves classes. Per tant, jo pens que ha estat un incident greu, ha vingut donat per aquesta situació socioeconòmica, que dèiem abans, però pensam que no és precisament aquest tipus d'alumnat el que ha de patir aquestes circumstàncies.

Es podria pensar que la solució parcial que s'ha trobat entre el consell insular i la Creu Roja, i així i tot volem d'alguna manera reconèixer la feina que s'ha fet des del Consell d'Eivissa, des de la Creu Roja per trobar-hi una solució, però entenem que és una situació que segueix creant una incertesa, perquè ha estat momentània per tal de resoldre un incident que és greu. Però clar, segueix quedant aquesta incertesa i pensam, per tant, que aquesta proposició no de llei continua sent d'actualitat perquè s'han de dissipar -pens- d'una vegada per totes aquestes incerteses, perquè tampoc no es tornin crear, perquè pensam que es pot donar un problema puntual, això ens pot passar a tots, a totes les administracions. Però crec que s'ha de reaccionar d'una manera molt més àgil i, per tant, s'ha de buscar una solució que sigui permanent i no estar amb aquestes incerteses.

Per tant, voldria deixar clar que el Consell d'Eivissa, una vegada més per dir-ho així, treu les castanyes del foc al Govern de les Illes Balears i tampoc no és la seva feina. Torn repetir-ho, tal vegada és la seva feina en un moment determinat perquè òbviament hi ha d'haver una solidaritat, per dir-ho així, entre les diferents administracions, però no ha de resoldre d'una manera permanent aquesta problemàtica. Per tant, s'entendria resoldre un conflicte d'una manera puntual, però no permanent. Entenem que les competències en educació no són de cap consell insular, ni tampoc de cap ONG, que també pareix que de vegades són les ONG les que han de resoldre aquests problemes.

En aquest cas la Conselleria d'Educació del Govern de les Illes Balears té les competències exclusives en educació. Per tant, és aquí allà on s'han de buscar les solucions. Per tant, deixam oberta aquesta qüestió de com s'ha de solucionar, no direm exactament el Govern de les Illes Balears com ha de resoldre aquesta qüestió, entenem que per això hi ha els serveis

tècnics de la Conselleria d'Educació. Possiblement la Conselleria d'Educació en aquests moments ha de recórrer a les altres institucions, siguin els consells insulars o bé la Conselleria de Benestar Social, però en qualsevol cas entenem que no ha de ser el Parlament el que resolgui aquest tema, sinó que han de ser els diferents organismes tècnics, les diferents administracions les que han de posar-se a fer la feina i buscar aquesta solució.

Així i tot, no vol dir que no s'hi puguin implicar -repetesc- tot tipus d'organismes administratius, però la responsabilitat última que això funcioni, que aquests alumnes no es tornin a trobar mai més en una situació com aquesta, és de la Conselleria d'Educació del Govern de les Illes Balears. I agrairia que des de tots els grups i des d'aquesta comissió féssim arribar aquesta reivindicació al Govern, perquè el transport de l'alumnat amb discapacitats, és una qüestió dins l'ensenyament obligatori i en horari lectiu, jo crec que el Govern de les Illes Balears no ha acabat de trobar la solució. Per tant, bé està que el Parlament insti el Govern que faci la feina i que trobem aquesta solució entre tots.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Marí. Passam al torn de fixació de posicions. Per part del Grup Parlamentari MÉS té la paraula la Sra. Fina Santiago i Rodríguez, per un temps màxim de deu minuts.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies, presidenta. Vostè ha començant dient que l'educació és universal, sense cap dubte, nosaltres no tenim cap dubte que és universal i a més obligatòria, perquè hi ha drets que poden ser voluntaris, però l'educació a més és obligatòria de moment a l'Estat espanyol, per tant, va un poc més enllà. Segurament discutiríem quan comença aquesta obligatorietat, si l'hem de prorrogar més enllà dels 16 anys actuals, si hem d'anar per avall, o si la que no és obligatòria també és universal. Aquí segurament discutiríem més. De fet, tot allò que està sortint ara en relació a posar dificultats per accedir a la universitat, als estudis superiors, posant unes taxes molt altes, reduint beques, augmentant la nota que s'ha de tenir, pareix que el que no és obligatori no és universal i això tal vegada seria interessant discutir-ho qualque moment en aquest parlament. De moment sembla que allò que és obligatori a data d'avui, també és universal.

Nosaltres donarem suport a la proposició no de llei perquè jo crec que és una proposició no de llei que estableix tres punts importants en el món de la discapacitat, sempre reivindicat en el col·lectiu de persones amb discapacitat que són: la igualtat, l'equitat i la normalitat. La igualtat, vostè ho ha mencionat, tots els infants entre 16 i en el cas dels discapacitats 18 o 21 anys, pel fet de ser discapacitat se li pot allargar l'edat d'escolarització més enllà dels 16 anys, han de tenir la mateixa igualtat d'accés a l'escola normalitzada. Per tant, estam parlant tot el temps d'una proposició no de llei que jo entenc que vostè parla de l'obligatorietat d'aquests infants de l'escolaritat, perquè l'Estat obliga, l'Estat que ens representa a tots, que aquests nins estiguin escolaritzats. Per tant, ha de facilitar l'obligatorietat.

Aquest tema als nins que no tenen discapacitat, de vegades es facilita a través de l'accés a la proximitat del centre, que tu demanis una escola pròxima al teu lloc de feina o a ca teva, et dóna una puntuació. Els infants que no tenen discapacitat cada vegada són més autònoms, tenen més possibilitat d'agafar un bus a partir de certa edat, són més autònoms. Això no passa als col·lectius d'alumnes afectats per algun tipus de discapacitat profunda, que és on sembla que hi ha els problemes a Eivissa. No hi ha possibilitat d'una gran avaluació perquè siguin autònoms, sempre hauran de ser dependents d'altres persones. Per tant, aquesta igualtat d'accés als centres escolars d'obligatorietat.

(Remor de veus)

Després l'equitat. No podem...

LA SRA. PRESIDENTA:

Esperi un moment. Pregaria un poquet de silenci per favor a la sala. Gràcies, pot continuar.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies. No podem dir que defensam la igualtat si no facilitam l'equitat. I aquestes persones, sobretot nins, perquè encara són menors d'edat, tenen un problema que de vegades no poden anar a escoles properes al seu domicili perquè per les seves característiques no troben les possibilitats de normalització a tots els centres. Per tant, de vegades han de fer més quilòmetres que un altre nin, la mitjana de quilòmetres augmenta en aquests casos dels infants que tenen algun problema de discapacitat per arribar a l'escola, per arribar al que tenen dret.

I després de normalització. Jo crec que això és fonamental. L'obligatorietat de l'escolarització és de la Conselleria d'Educació, no és de cap altra entitat, i això és normalitzar, perquè sembla a vegades que, com que és per a persones amb discapacitat, són nins amb discapacitat, és un tema més del consell insular, que té competències en serveis socials, o de la Conselleria de Serveis Socials. No, no, escolaritat obligatòria de la Conselleria d'Educació; per tant ella és la que té la responsabilitat que aquests nins puguin arribar, puguin tenir plaça escolar adequada i puguin arribar a aquesta plaça escolar. Per tant em pareix important subratllar l'element de normalitat que defensa la seva proposició no de llei i a la qual nosaltres donam suport.

I el que deia vostè, vull dir que no..., el Parlament incideix en aquests punts d'equitat, de normalitat i d'igualtat sense ficar-se en la gestió. Si el Consell d'Eivissa i la Conselleria d'Educació arriben a un acord d'un conveni no tendríem cap problema, però la responsable sigui la conselleria, que passi un pressupost al Consell d'Eivissa perquè potser es pot aprofitar la xarxa de transport en temes socials de discapacitat, i no tenim per què duplicar, però la responsable és la conselleria, i això crec que queda molt clar. O a través d'una contractació externa, o a través d'una concertació amb una ONG, però en qualsevol cas crec que és molt important. No és qualsevol administració, des del principi de normalitat, sinó que sigui la Conselleria d'Educació la que tenguí aquesta responsabilitat.

Per tant pensam que el seu punt recull aquests tres principis que nosaltres defensam en temes d'escolarització de persones amb discapacitat, i hi donarem suport.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Santiago. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula l'Hble. Diputat Sr. José Torres, per un temps màxim de deu minuts.

EL SR. TORRES I CARDONA:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Senyores i senyors diputats. Miri, en primer lloc li vull dir i reconèixer que és cert que quan va presentar aqueixa PNL aquest era un tema vigent, ja que la Creu Roja, que era la que es feia càrrec del transport escolar per a les activitats en hores lectives i fora del centre que requerien traslladar aquests alumnes amb discapacitats, va deixar de prestar aquest servei temporalment a causa de les dificultats econòmiques que estava passant aqueixa ONG.

També el fet que no va ser possible debatre en aqueixa comissió aqueixa PNL, ja per la dinàmica parlamentària i per la convocatòria de les comissions de pressupostos, fa que també sigui cert que està un poc desfasada. Per una banda la data que ens proposa de compliment de la seva proposta, que era l'1 de gener de 2014, ha passat, i, per altra banda, pel que fa al fons del tema ja està resolt des del moment en què el Consell d'Eivissa ha assumit la despesa amb la signatura d'un conveni amb la Creu Roja, i el servei torna a estar cobert i en funcionament.

Per tant, si ens atenem al text que ens ha presentat de la PNL, podríem tancar aquí el debat, ja que el que se'ns demana ja està fet i solucionat. Però tenint en compte que estam parlant de les persones amb més necessitats i que a Eivissa no hi ha centres d'educació especial, ni públics ni privats, i que les activitats de què estam parlant formen part del seu propi currículum aprovat per la conselleria, seria una irresponsabilitat no aprofitar aqueixa PNL per parlar d'aqueixa problemàtica i proposar un text alternatiu per instar el Govern, en col·laboració amb el Consell d'Eivissa, a buscar una solució que fos definitiva.

No puc deixar de dir-li, a la seva exposició de motius, quan ens afirma que les retallades dels ajuts a les associacions en l'àmbit sociosanitari han fet augmentar les dificultats d'aquest segment de la població. En general no li discuteixo que no sigui veritat, però també ha de reconèixer la sensibilitat que té aquest govern quan als pressupostos del 2014, i a pesar de les dificultats econòmiques, s'hi han destinat 140 milions, el que representa un augment d'un 20% d'increment de recursos destinats a la convocatòria de subvencions per a entitats socials.

També per centrar el tema, quan parlem de discapacitat profunda volem entendre que ens referim a persones discapacitades de discapacitat severa, greu, molt greu, i amb problemes físics i psíquics, que la Llei 26/2011, de l'1 d'agost, que adapta la normativa espanyola a la Convenció internacional sobre els drets de persones amb discapacitat, defineix com la deficiència física, mental, intel·lectual o sensorial que al llarg del termini afecta a la forma d'interactuar i participar plenament en la societat.

Pel que fa al transport, que ve regulat pel Decret 39/2011, l'article 41, quan ens parla de recursos materials, inclou el transport escolar, i al mateix temps ens parla de la necessitat de garantir una atenció inclusiva i accessibilitat a tots els alumnes. En tema de transport en aqueixa comunitat sabem tots que ve regulat per ordre de la Conselleria d'Educació i Cultura de 21 de juliol de 2005, i és el Govern qui s'encarrega, com ha dit vostè molt bé, de traslladar els alumnes des de ca seva al centre educatiu i viceversa, i que les activitats extraescolars o incloses al programa general anual dels centres són aquests mateixos que les financen i les paguen. I aquest mateix decret, quan ens parla de la finalitat, també ens diu, a més de l'obligatorietat d'aquest transport, que quan ho determini l'administració per raons justificades amb l'objectiu de garantir l'accés al sistema educatiu en condicions d'igualtat es pot canviar i ampliar.

Però concretament, pel que fa referència a aquesta PNL, del que parlem és de facilitar els desplaçaments dels col·lectius que estan inclosos dins el currículum aprovat per la conselleria, i que aquests puguin accedir als objectius, els continguts, les activitats i a totes les coses que s'han de fer perquè sigui possible una formació integral de l'alumne.

No podem oblidar també que ens trobam davant la publicació de la LOMCE pel Ministeri d'Educació, Cultura i Esports, i que ha presentat un projecte de reial decret pel qual s'estableix un currículum bàsic de primària, secundària obligatòria i batxillerat, i que aquest està en fase d'estudi i d'aportacions mentre dura tota la seva tramitació.

Per això nosaltres creim que, amb tot allò dit, estam en el moment propici per buscar una solució definitiva a aquest tema, perquè encara que al dia d'avui, com ha dit vostè, aquest estigui solucionat de manera provisional fent-se càrrec el Consell d'Eivissa de les despeses i fent el servei la Creu Roja, cal que sigui el Govern i els consells que decideixin, ja que jo no som tècnic i no m'atreveixo a dir com, que diguin com s'ha de fer i que quedi tancat aquest tema per no trobar-nos més davant aquest problema, que afecta un col·lectiu tan vulnerable, i que no haguem de continuar depenent de la voluntat d'algunes associacions i de la seva disponibilitat econòmica.

És per això que, com que talment com ens ha presentat el text per votar, com he dit, està desfasat, jo li proposaria, si ho troba bé, un text alternatiu, que és instar el Govern, en col·laboració amb el Consell d'Eivissa, a buscar la solució definitiva que garanteixi en el futur transport per a l'alumnat amb necessitats educatives especials per realitzar les activitats pròpies del seu currículum, encaminades a millorar l'atenció educativa.

Esperant que vostè m'accepti aqueixa nova redacció, res més, i gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Torres. Sra. Marí, vol fer ús de la paraula o...? Idò feim un petit recés.

LA SRA. PRESIDENTA:

Bé, idò, reprenem la sessió. I Sra. Marí, té vostè la paraula, per un temps màxim de cinc minuts i si pot llegir el text definitiu.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Sí, gràcies. Així i tot, en primer lloc, clar, agrair òbviament el suport de tots els grups, tant de MÉS, com del Grup Popular, a aquesta proposició no de llei, sobretot perquè afecta aquest col·lectiu vulnerable que són els alumnes amb discapacitats, en aquest cas, de l'illa d'Eivissa, però que també es fa extensiu a la resta també de les Illes Balears.

Però, així i tot m'agradaria fer un parell d'aclariments, perquè hem parlat i reconeixem aquesta solució puntual que es va donar o que s'ha donat entre el Consell d'Eivissa i la Creu Roja per tal de trobar aquesta solució provisional, però voldria dir i deixar clar, perquè també crec que és important que quan la Conselleria d'Educació després llegeixi aquesta comissió, ho tenguí present: la solució a la qual s'havia arribat ara no arribava ni a tot l'alumnat de Santa Eulària, tot un municipi, el tercer municipi més important de l'illa d'Eivissa, i tampoc no arribava al municipi de Sant Joan. Vull dir-ho clar, perquè ho sàpiguen, perquè així i tot la solució provisional, que era una solució provisional amb uns organismes que teòricament no se n'havien de fer càrrec, no agafava tot el territori de l'illa d'Eivissa i pens que això és important.

Després, també que tancar els forats, i repetesc, tancar els forats del Govern no toca, vull dir, ha de ser la conselleria, ho tornam repetir però perquè quedi molt clar, la Conselleria d'Educació és la que ha d'assumir aquesta responsabilitat a tots els seus col·lectius, perquè si es pot permetre la conselleria de vegades denegar un servei o una ajuda perquè aquell alumne ja és fora de l'escolarització obligatòria; és a dir, la conselleria no ha de posar transport escolar en els batxillerats, encara que siguin alumnes que no tinguin cap possibilitat d'assistir-hi, perquè queden fora dels paràmetres de l'obligatorietat; però sí, per tant, per la mateixa regla, sí que ha d'assumir tots aquells serveis que impliquen aquest alumnat i és dins aquesta franja obligatòria, sense exclusió.

Per tant, crec que és molt positiu l'acord i s'accepta òbviament l'esmena que fa el Partit Popular i que diu: "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de les Illes Balears, especialment la Conselleria d'Educació, Cultura i Universitats, per tal que, en col·laboració amb els consells insulars, el Consell Insular d'Eivissa cerqui la solució definitiva que garanteixi el transport escolar per a l'alumnat amb necessitats educatives especials perquè pugui realitzar les activitats pròpies del seu currículum, encaminades a millorar l'atenció educativa."

Per tant, crec que amb això sí que quedaria resumit aquest sentit d'obligatorietat que ha d'assumir la Conselleria d'Educació.

Per tant, gràcies una vegada més, i res més.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Marí. Per tant, podríem dir que queda aprovada per assentiment, no faria falta passar a votació i, en conseqüència, queda aprovada la Proposició no de llei RGE núm. 14738/13.

II.3) Proposició no de llei RGE núm. 15406/13, del Grup Parlamentari MÉS, relativa a estat i manteniment de centres educatius.

Per acabar, passam al debat de la Proposició no de llei RGE núm. 15406/13, del Grup Parlamentari MÉS, relativa a estat i manteniment dels centres educatius.

Per defensar-la té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Fina Santiago i Fernández, per un temps màxim de deu minuts.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies, presidenta. És Rodríguez, però és igual.

LA SRA. PRESIDENTA:

Perdoni, Rodríguez.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

No passa res, això són... m'he donat per al·ludida.

Bé, aquesta proposició no de llei es va presentar el 12 del 2013, davant un esfondrament d'un col·legi a Ciutadella, el qual va significar un toc d'atenció sobre l'estat i el manteniment de les infraestructures educatives a les nostres Illes, sobretot si tenim en compte que molts de centres públics tenen més de mig segle de construcció i que són edificis d'ús quasi quasi diari o molt freqüent i, a més, per a nins, per a joves que en fan un ús realment massiu i de vegades, doncs, no del tot, sobretot, no adequat o molt intens, més que no adequat seria un ús molt intens d'aquests espais, no?

La Federació d'Associacions de Pares i Mares de Mallorca, que és la que nosaltres coneixem més, també va fer un mostreig de centres en algunes escoles, en aquest cas no de Mallorca, però sí de Palma, i va mostrar tota una sèrie de problemes i va mostrar la seva preocupació, especialment perquè teníem molts de centres que no tenien portes d'emergències o no tenien sortides d'emergències clarament identificades, no?

Crec que, o nosaltres pensam que els darrers tres, quatre anys, s'ha accentuat tot el deteriorament dels centres per diversos motius: un, perquè fins ara i fins que s'aprovi aquesta llei de modificació de règim local i cinc anys després els responsables són els ajuntaments, bona part del seu manteniment, de la seva adequació, però que els ajuntaments han tengut una reducció important d'ingressos i han tengut serioses dificultats per poder complir aquesta funció. I per una altra banda, els dos darrers cursos escolars, els propis centres escolars han vist reduïda la partida econòmica, la partida pressupostària que anava dirigida a l'autogestió per al manteniment dels centres.

Clar, davant això a nosaltres ens va preocupar perquè vàrem tenir una reunió amb la FAPA, ens va dir que estava preocupada per aquest tema i el que varen fer va ser realment com a una petita prospecció que no pot ser significativa, però sí que ens pot cridar l'atenció d'aspectes que les mateixes AMIPA o APIMA o els propis centres apuntaven. Per exemple, assenyalaven no només el tema de problemes de sortides d'emergència no identificades o les sortides d'emergència, sinó canonades interiors deteriorades que gotejaven amb moltíssima freqüència, i quan dic amb moltíssima freqüència no només és quan plou, això passava a moltes escoles. Tancament de finestres que no tenien suficient aïllament. Un centre concret ens deia que les lluernes del gimnàs es troben en un punt de deteriorament que fa que sovint trobin fragments de vidre a zones on hi ha activitat física o on hi ha educació física. Soterranis, assenyalaven ells també, amb moltes zones d'humitat, però soterranis que s'utilitzen, no eren soterranis en els quals no hi hagués activitat escolar o activitat d'altres característiques. Canaletes que degotegen d'una forma continuada. Xarxes elèctriques que no suporten la tensió dels radiadors ni de les pantalles digitals i que cauen amb moltíssima freqüència. Assenyalaven tota una sèrie de patis exteriors que feia més de vint anys que no estaven suficientment asfaltats o que no s'havien asfaltat o que no s'havien arreglat, escales sense passamans, amb el perill que això pot suposar per a segons quins infants que hagin de pujar per aquestes escales.

El tema -insistesc- d'aules o, perdonin, de centres sense cap sortida d'emergència, era un tema que els preocupava moltíssim i sortia de forma reiterada, pràcticament, a moltes APIMA i AMIPA, en segons quins casos. Estaven preocupats també per les revisions de les ITE dels centres que a l'any 2013 havien de ser aquells que s'havien construït entre el 41 i el 50 i el 2014 entre el 51 i el 60, i com que no tenien el coneixement dels resultats d'aquestes revisions, tot i que havien sol·licitat.

Bé, tots aquests fets varen fer que nosaltres registràssim aquesta proposició no de llei. Des que vàrem registrar aquesta proposició no de llei fins a la data d'avui, també vàrem registrar preguntes algunes de les quals han estat contestades i, per exemple, la pròpia conselleria reconeix un nombre molt important de centres de la comunitat autònoma on hi ha presència del conegut com a urallita, que són aquestes plaques de fibrociment, a totes les illes de la nostra comunitat autònoma. Ens preocupa també la resposta que hem tengut, fa recents dies, o quan li demanam que si hi ha una planificació per eliminar barreres arquitectòniques en matèria d'accessibilitat als centres, ens digui que la normativa en matèria d'accessibilitat és tan complexa que és impossible englobar tots els centres que l'acompleixen. Sembla que no tenim una possibilitat de fer un cens d'accessibilitat sobre els centres; vull dir, quins són els centres menys accessibles, quins s'haurien d'intervenir amb més promptitud per poder aconseguir doncs el que parlàvem a la proposició no de llei anterior, que és aquesta normalitat, aquesta accessibilitat i aquesta equitat i aquest facilitar l'accés als espais escolars necessaris per a persones, en aquest cas, amb reducció de mobilitat.

Amb la voluntat de continuar arribant a aquest consens que aquesta comissió avui horabaixa sembla que hi ha aquesta voluntat, podríem substituir el primer punt, podríem dir que "El Parlament insta el Govern de les Illes Balears a l'elaboració d'un calendari per reparar les deficiències detectades en el conjunt de centres educatius públics de les Illes durant el curs escolar actual i vigent." Per donar-li més amplitud, crec que el Parlament ha d'enviar el missatge al Govern que ens preocupen aquestes deficiències, una utilització molt massiva que es fa de les escoles, que hi van infants i que, per tant, tenen poca capacitat, tal vegada, d'actuació davant determinades accions, especialment el tema de les sortides d'emergències.

Entenem que aquest calendari hauria d'establir prioritats, hauria de començar per les deficiències més greus, per passar a les manco greus, intentar sempre un manteniment perquè això no es deteriori.

I finalment, també, el punt 2 el mantindríem amb els mateixos punts, que és: "El Parlament de les Illes Balears insta els ajuntaments a implicar-se activament en el manteniment dels centres educatius públics dels seus respectius municipis, tal i com preveu la legislació vigent." Sabem que aquesta legislació vigent possiblement es modifiqui o s'hagi modificat a través de la modificació de la llei de règim local, però així mateix hi haurà cinc anys perquè aquesta nova llei de règim local s'apliqui, en el cas que no sigui modificada durant aquests cinc anys posteriors. Per tant, pensam que els ajuntaments també s'hi haurien d'implicar i també haurien d'establir, com a prioritat, en els seus pressuposts la facilitat pressupostària o econòmica per mantenir aquests centres educatius als quals al cap i a la fi van tots els nins de la nostra comunitat autònoma. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Santiago. Passam al torn de fixació de posicions. Per al Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'Hble. Diputat Sr. Lluís Maicas i Socías, per un temps màxim de deu minuts.

EL SR. MAICAS I SOCÍAS:

Gràcies, Sra. Presidenta. Bé, ja diuen que responsabilitats compartides són responsabilitats negligides. El manteniment dels centres educatius correspon al Govern i als respectius ajuntaments on s'ubiquen els centres. En teoria, el Govern té cura del manteniment estructural, de l'obra major, i els ajuntaments del manteniment menor, el que afecta el funcionament i l'ús quotidià de les instal·lacions. En realitat aquesta legislatura, per raons econòmiques, per les circumstàncies, el Govern ha invertit pocs esforços i pocs recursos a reparar les deficiències d'escoles i instituts, i alguns ajuntaments s'han esforçat, amb desigual èxit, a pal·liar les necessitats bàsiques dels centres.

L'anterior conseller era més receptiu, potser més sensible, però no més eficaç a l'hora de tractar els temes, no només de manteniment sinó també d'adequació de les instal·lacions, atès que molts de centres encara tenen barreres arquitectòniques que impedeixen o dificulten l'accés dels que pateixen alguna deficiència, la qual cosa és absolutament inacceptable en un estat modern.

El problema no només afecta les construccions antigues les quals és lògic que pateixin el pas dels anys, i per això mateix requereixen una vigilància i cura especials, una intervenció més freqüent, una intervenció preventiva, potser, sinó també algunes de més recents, com és ara el cas de l'escola Miquel Duran i Saurina d'Inca, per posar un exemple amb problemes estructurals detectats gairebé immediatament després de la seva inauguració i que encara no s'han arreglat. Alguns centres encara tenen, com deia la diputada, cobertes d'amiant, quan totes les normatives sanitàries prohibeixen l'ús d'aquest material que pot provocar afeccions greus en la salut dels qui hi estan en contacte permanent, com són alumnes i docents.

Casos com el de l'escola de Son Macià, que ha esdevingut un cas crònic, però no l'únic del sistema, o els exemples múltiples d'Eivissa o de Menorca. A Menorca mateix, exemples per a només citar-ne un parell, com pot ser un problema no resolt dels problemes de la calefacció en el Cap de Llevant o un problema de goteres en el Pascual Ribó el qual aquest hivern ha obligat a tancar diverses aules; o una caiguda de plaques del sostre del CEIP Lluís Serra, que va posar en perill l'alumnat i el professorat, quan de fet la directora ja havia fet diversos requeriments a la conselleria sobre els problemes que presentava el nou edifici. També va caure una part de l'edifici de l'escola concertada dels Salessians de Ciutadella, sort que va ser en cap de setmana i no va provocar cap problema major. En fi, podríem parlar de l'ampliació de l'Institut Ramis i Ramis o del no Conservatori de Música de Maó.

En qualsevol cas, sembla una qüestió de sentit comú i de responsabilitat gestora tenir els centres en condicions, sinó perfectes almanco correctes; fer un calendari anual d'intervencions; car no cap dins el cap de ningú que el Govern, a través de la conselleria i dels mecanismes dels quals disposa, no tengui obsessió per mantenir el bon estat i, dins la normativa, el patrimoni de la comunitat, en aquest cas un patrimoni d'ús diari destinat a la formació dels nostres ciutadans més joves.

Hem de recordar aquí, de totes formes, que el nostre grup va demanar un pla d'infraestructures el qual s'havia compromès per al 2013 i encara no s'ha elaborat i que també el nostre grup ha demanat una compareixença de la consellera precisament per parlar de les infraestructures de la comunitat.

Deixar que els béns comuns es deteriorin és gairebé tan greu com deixar que casa nostra es faci malbé, el manteniment d'allò públic, d'allò que és de tots, hauria de ser la prioritat de qualsevol executiu, tant i més si el seu mal estat posa en perill els seus usuaris. No vull pensar que sigui una deixadesa deliberada per afeblir o perjudicar l'escola pública, vull creure que s'aplica un ordre de prioritats en el repartiment dels recursos disconforme amb les urgències. Negligència o desídia injustificable és una administració que prometia autopistes de l'educació i que massa fàcilment s'ha conformat a circular per carreteres secundàries, les quals també necessiten manteniment òbviament.

A més, una administració que malgasta gran part de les seves energies no a millorar les arquitectures educatives, sinó, malauradament, a crear problemes que mai no havien existit, que mai no haurien d'haver existit, a crear confrontació i malestar social, a perseguir els docents. El nostre grup donarà, com no pot ser d'altra manera, suport a aquesta iniciativa, una proposició que objectivament pot ser compartida per tots els grups que conformen aquesta comissió i als quals se suposa un interès especial, personal diria, que el sistema públic gaudeixi de les millors instal·lacions per impartir una educació de qualitat, universal i gratuïta, en uns espais dignes.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Maicas. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula l'Hble. Diputat Sr. Manuel José Monerris i Barberá, per un temps màxim de deu minuts.

EL SR. MONERRIS I BARBERÁ:

Gràcies, Sra. Presidenta, bones tardes, senyores i senyors diputats. Sembla, escoltant la Sra. Santiago, que en dos anys i mig de legislatura s'hagin deteriorat tots els centres educatius i tot són problemes d'infraestructures educatives d'aquesta comunitat. Tots els governs, tots els governs i a totes les legislatures han tingut problemes d'infraestructures i tots els governs crec que són prou responsables per poder arribar a solucions per evitar problemes com hi va haver, per exemple, l'altra vegada, per desgràcia, a Ciutadella i que, gràcies a Déu, no hi va haver cap problema personal.

Però, passant directament al tema de la proposició no de llei que presenta el Grup MÉS, la iniciativa parlamentària que presenta estableix dos punts: el primer punt, en el qual insta el Govern de les Illes Balears a solucionar les deficiències detectades en el conjunt dels centres escolars. En aquest punt, nosaltres hem de dir que el Govern, dintre de l'escenari i no vull ser repetitiu, actual de les mancances de recursos, va establir, com a una de les prioritats a esmenar, les deficiències de la planta educativa de les Illes Balears. En concret, en aquesta legislatura s'ha invertit a diferents centres educatius un import d'1 milió, quasi 2 milions, 1.969.000 euros en distints, com he dit, centres educatius. Aquest import ha suposat un total d'104 o 105 actuacions i fa una mitjana de 18.900 euros per a cada actuació, tot això sense comptar la inversió que s'ha fet en nous centres educatius o ampliacions, que puja a un muntant de 22.772.000 euros, és a dir que Déu n'hi do si aquest govern no ha invertit en infraestructures educatives.

Al dia d'avui el Govern està treballant per poder fer front a aquestes línies mitjançant el finançament adequat, aquest govern té molt clar que s'ha de donar una solució a aquests temes i com abans ja he explicat s'està treballant per donar-hi una solució a curt termini i això vol dir..., curt termini vol dir abans que s'acabi aquesta legislatura.

En la proposició no de llei presentada, se'ns diu, se'ns parla que hi ha molts de centres arran de les Illes amb problemes, indubtablement, se'ns detalla una sèrie de problemes com poden ser els d'emergència, obsolets, barreres arquitectòniques, problemes estructurals o presència, que açò sí que és important també, d'amiant a les escoles descobertes.

Quant a les diligències que es denunciïn, hem de dir que s'hauria de tenir en compte que aquests problemes no han sortit ara, Sra. Santiago, i és que podrien haver-se solucionat abans, encara que és només de voluntat política. Per fer memòria la supressió de barreres era obligatòria als edificis públics des del dia 30 de març del 2008 i en relació amb l'amiant de les cobertes, aquest material va ser prohibit el (...) de desembre de 2001 per una ordre del Ministeri de Presidència. Per tant, hi hagut temps de donar solucions als problemes aquests.

Per una altra banda, l'actualització dels plans d'autoprotecció es va començar a fer durant l'any 2005 quan es varen necessitar tres concursos -tres concursos- per a l'adaptació i la redacció de plans d'autoprotecció de centres educatius, des d'aquell moment no es va tornar fer cap -captipus d'actuació directament encaminada a eliminar aquest problema, gener 2005.

La iniciativa tracta també de les deficiències detectades als centres educatius com una cosa genèrica i pot englobar... però molt de temps, moltíssim, el Govern des d'aquesta legislatura porta a terme un seguiment, però un seguiment exhaustiu de les diferents infraestructures educatives i culturals mitjançant la classificació en termes d'urgència i necessitat d'acord, sobretot aquests darrers tècnics, per després emprar els llistats que s'extreuen com a document marc per a poder analitzar i aconseguir, això sí, finançament.

El resultat d'aquesta feina es podrà veure en un curs... en un curt termini de temps, en un pla formal, un pla ambiciós a més, d'adequació de la planta educativa.

Quant al segon punt de la proposició no de llei, seria necessari establir a què es refereixen com a manteniment en la seva PNL, el Sr. Maicas diu que això és dels ajuntaments, juntament amb petites infraestructures, les grosses són de la conselleria ja que com sabem aquestes infraestructures es poden classificar en tres tipus, una que és normativa, que és aplicar normativa, l'altra és la preventiva que és els efectes d'evitar el deteriorament dels elements i allargar la seva vida útil i allí hi ha hagut un poc de picaresca en el sentit que s'han anat deixant les coses, deixant fins que es fan grosses i ha d'actuar després la conselleria, i després el correctiu que ja són actuacions per corregir mancances.

Segons la Llei Orgànica d'Educació 2/2006 serien els ajuntaments els obligats a realitzar el manteniment dels centres d'infantil i primària, per tant, es fa necessària la col·laboració i la implicació de l'Administració local, cosa que estan fent tots els ajuntaments. No crec que hi hagi cap ajuntament que vagi a un director d'un centre escolar i no li arregli la problemàtica que pugui tenir, a base de la brigada d'obres o a base de mitjans propis del seu ajuntament.

De totes maneres, el fet d'implicar-se activament en el manteniment dels centres educatius és una obligació de l'ajuntament, jo això ho tinc molt clar perquè com sap som batlle i sé les obligacions que tinc per posar en pràctica des dels centres educatius del meu poble.

Així, la col·laboració entre les dues administracions és importantíssima per tenir una planta de centres educatius d'infantil i primària en perfecte estat. Aquesta col·laboració es fomenta des del Govern i els mateixos ajuntaments amb una comunicació sempre, almanco jo la veig així, sempre fluïda i periòdica.

(...) és que les 104 actuacions en matèria de reformes que s'han fet, que a principi (...) la meua intervenció, 67 (...) s'han fet a centres precisament d'educació infantil i primària, no a centres d'educació secundària.

Tot això es canalitza a través, com vostès saben, d'una empresa pública que és diu IBISEC, l'Institut a Balears de Serveis Educatius i Culturals, una empresa que vull recordar també que la va crear i la va posar en marxa un govern del Partit Popular, en la qual la conselleria i el director general de Planificació d'Infraestructures Educatives i personal docent tenen reunions periòdiques en les quals es tracten tots, tots, i quan dic tots, dic tots, els temes referents a infraestructures educatives.

Per tot això que he dit el nostre grup, Sra. Santiago, votarà en contra d'aquesta proposició no de llei perquè com ha vist estam damunt els temes i estam complint tot el que havíem... que li he explicat.

Moltes gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Monerris. Sra. Santiago, vol fer ús de la paraula per contradiccions? Té la paraula per un temps màxim de cinc minuts.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies, presidenta. Vull agrair al Grup Socialista el seu suport, crec que la corresponsabilitat no és dolenta si realment té unes competències clares i cadascú compleix la seva part, crec que fins i tot pot ser beneficiosa aquesta corresponsabilitat entre administracions, però és cert que hem d'establir un joc correcte i aclaridor.

També he d'entendre que vostè estigui preocupat per la sensibilitat de la conselleria en els temes, com vostè ha comentat, de les barreres arquitectòniques, jo crec que aquesta resposta que ens ha fet avui per escrit demostra aquesta manca de sensibilitat, sembla que... ens diu que la normativa en matèria d'accessibilitat és tan complexa que és impossible englobar tots els centres que la compleixen, vull dir, insisteix, ens està dient que no té un cens de quins centres estan accessibles, quins no estan accessibles, quins s'han de modificar. Crec que això efectivament demostra el que vostè apuntava d'aquesta manca de sensibilitat.

Nosaltres vàrem fer aquesta proposició no de llei, senyors del Partit Popular, quan es va produir un esfondrament a un col·legi de Ciutadella i jo en cap moment de la meua intervenció no he dit que la responsabilitat sigui d'aquest govern, he parlat que... de centres que tenen més de 50 anys, etc., però comprendran que nosaltres hem de fer d'oposició i quan un... es produeix un esfondrament d'aquestes característiques és normal que l'oposició es preocupi del que està passant als centres educatius i davant això, feim una prospecció i veim que hi ha moltes coses a arreglar, i vostès escolten al conseller i al seu equip i nosaltres a les APA i ens diuen que ha baixat tota la inversió d'aquesta comunitat autònoma per via d'ajuntament i per via de consells i per via dels centres al manteniment. I coincidirà amb mi que molt encertada no ha estat la Conselleria d'Educació quan després d'1 milió i busques d'euros que ha gastat no ha sabut triar les prioritats, perquè és que se li va enfonsar un centre a Ciutadella, les prioritats no han estat molt ben encertades, no?, perquè és que jo dic que no s'enfonsa un centre així per així, quan a més sembla que també se l'havia avisat, vull dir que l'ordre de prioritats sembla que no era ben encertada.

Em fa més la sensació que feiem... arribar a 103, 104, 115 centres que sembla que feim molt, 18.000 euros, però les autèntiques prioritats no, s'ha enfonsat un centre aquí i a nosaltres ens toca fer d'oposició, per molt que a vostès els dolgui i no... què significa?, que cada vegada que duim una proposició no de llei donem la culpa a aquest govern, què pens que s'ha de fer davant una situació d'aquestes característiques, que als darrers tres anys s'ha reduït considerablement el pressupost de les dues administracions que hi tenen responsabilitat?, vostè mateix parlava de la picaresca dels ajuntaments, vostè mateix, no han estat paraules meves. Vostè deia que hi ha ajuntaments amb picaresca que deixen que es deteriorin les coses perquè després sigui responsabilitat de la conselleria, així és, idò, no convé que tinguem molt clar, la comunitat autònoma, i qui té responsabilitat, el Govern, de quina és la situació del centres i davant la situació puguem establir un calendari que era la nostra proposta, modificar el punt 1, fer un calendari amb intervencions de les més urgents a les menys urgents?, no només aquest curs escolar, el curs següent per no només donar la responsabilitat a aquest govern, sinó també al futur govern?, i vostè em diu que no vol aprovar això i sembla que m'ho diu que no... que sembla que la nostra proposició no de llei és quasi insuficient perquè el Govern l'ha superada, se li ha enfonsat una escola, a aquest govern, per manca de manteniment.

Això és el problema que tenim a la... bé, idò, concertada...

LA SRA. PRESIDENTA:

Pregaria un poquet de silenci.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies, presidenta. Si és concertada, bé, què vol dir amb això?, què vol...

(Se sent una veu de fons intel·ligible)

...què vol dir?, què?, no sé..., bé si és concertada es veu que és menys preocupant per la Conselleria d'Educació... ah, no sé, com que vostè ha dit "concertada" ...

LA SRA. PRESIDENTA:

Pregaria un poquet de silenci i per favor que no entrin...

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

(...) li llevava manco, manco importància...

LA SRA. PRESIDENTA:

Per favor, Sra. Santiago, un segon... no, és que si no, no se sent bé la portaveu que està en ús de la paraula, pregaria un poquet de silenci a la sala i per favor, demanar que no entrin en diàlegs. Pot continuar, Sra. Santiago.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies...

LA SRA. PRESIDENTA:

I hauria d'anar acabant que ja s'està acabant el temps, però...

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies, per tant, ens sorprèn que tot i la modificació que hem presentat *in voce* per facilitar i que sigui durant dos cursos escolars la millora dels centres no s'hi pugui donar suport per part del grup parlamentari del Partit Popular i efectivament l'IBISEC i moltes altres empreses públiques varen ser creades pel Sr. Matas o per altres governs del Partit Popular, l'IBISEC i moltes altres empreses.

LA SRA. PRESIDENTA:

Ha acabat?

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Sí.

LA SRA. PRESIDENTA:

Ah, perdó. Idò, gràcies, Sra. Santiago. Passam a la votació de la Proposició no de llei RGE núm. 15406/13.

Vots a favor? 5 vots a favor.

Vots en contra? 9 vots en contra.

Cap abstenció.

En conseqüència queda rebutjada la proposició no de llei.

I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS